

"הם לא ישרוני!"

למרות הקור המקפא. תה הוגש רק בבוקר — וטעמו היה בלתי ניסבל. בגלל הקור העז, היו הבנות יושבות לשולחן האוכל כשהן עטופות במעילים וכובעים לראשן. לפעמים לבשתי חמישה סוודרים בנסיון שוא להתחמם.

ה ימים שלי בנווה-תירצה היו אימים. ככל הבנות, הייתי גם אני קמה בחמש בבוקר, מציעה את המיטה ומסדרת עד לשישה שעה שש. אחרי המיסדר, בשש, היו שאר הבנות יוצאות לעבודה, אבל אני נשארת בתא. כך, אילצו אותנו לשבת בבוקר עד ערב באפס מעשה — שזה ממש עינוי בלי עבודה, בלי ספרים, בלי עיתונים. הייתי מבלה את רוב השעות בבכי חסר-מעצורים. גם על השוטרות לא היחשבתי. רובן לא הצליחו להבין אותי. רובן הן נשים קשות ומכוערות — ממש כמו תפקידם.

אל שאר הבנות היה יחס השוטרות טוב יותר. הרגשה בכלל בכלא — פרט לי — הייתה של מישפחה. כל הבנות חיו יחד. נתנו האחת לשנייה סיגריות פיטפטו ביחד. רק אני נותרתי מחוץ לתמונה.

ל אחרי חמישה ימים בכלא נתקפתי בהיסטריה. שעה ארוכה צעקתי, הישר תוללתי, זרקתי חפצים מעבר לחלון. הפכתי ושרתי חפצים. העונש על מעשה כזה הוא צינוק, וכבר הגעתי לפתח הצינוק. אלא שברגע האחרון קיבלתי חנינה. בגלל מצבי המיוחד.

כך עברו עלי עשרה ימים אימים — מהם היומיים האחרונים לאחר שכבר ביתר המיפפט ביטל את צו-הגירוש נגדי. סתם החזיקו אותי עוד יומיים, באופן לא חוקי. אני יודעת בדיוק מה הם ניסו לעשות לי. הם ניסו לשבור אותי, לשגע אותי. הם ניסו להכריח אותי להתחנן בפניהם שישחררו אותי, ואני אסכים בתמורה לעזוב את הארץ.

רק כך אפשר להסביר שסילקו את הבת היחידה שאיתה יכולתי לדבר. שהקפידו לא לתת לי שום חומר קריאה. לא לתת לי שום תעסוקה.

אולם זה לא עזר להם — ולא יעזור להם. לא נשברתי, והם גם לא ישרו אותי בעתיד.

בשום פנים ואופן הם לא יצליחו להפריד אותי מרודי שלי.

סיפורה של הצעירה הגרמניה אשר הושלכה לכלא מפני שאהבה יהודי

מלון. לא הבינותי מדוע עונים לי כך. בסך-הכל ביקשתי כוס תה או קפה. אולם מותרות אלו לא היו בבית-הסוהר, לא אחת נאמר לי: זהו אינו בית-אם היא צועקת — היא מקבלת את מבוקשך שיה מיד.

זו זמרת פקדה עלי להתפשט. היה יום קר. לא היה חימום בחדר הקבלה. רעדתי מקור. בדיקה שיגרתית על גופי. ניסו לראות אם לא התבאתי דבר מה. החליטו פו את בגדי בבגדי אסירה. שוטרת הובי-לת אותי לתא. הדלת ננעלה מאחורי.

האשמה נגדי הייתה הפרת צו גירוש ש' הוצא נגדי על-ידי שר-הפנים. הצו קבע כי עלי לעזוב את הארץ ב-25.12.73. הדבר לא הובא לידיעתי כלל. שבועיים לאחר-מכן, נילקחתי על-ידי שוטרים לבית-הכלא לנשים נווה-תירצה.

לא ידעתי מה רוצים ממני. איש לא הסביר לי מאומה. ניסיתי לדבר עם האחראים בכלא. כולם אמרו אותו דבר — במיוחד מנהלת בית-הסוהר, הגברת אפשטיין: "יש לנו הוראה — אנחנו לא יכולים להפריד אותי".

ה כניסו אותי לתא שהיו בו עוד חמש בחורות. מיטות כפולות. התא צר וקטן. אבל הקור מקפא. אפילו אני, שרגילה לקור, כמעט קפאתי.

לבחורות בתא היו כל מיני עבירות. אחת רצחה. שנייה נרקומנית, שלישית אומרת שאינה יודעת על מה ניכנסה. ישבתי שם ביניהן, והתחלתי לבכות.

מהיום הראשון ועד היום האחרון ישבתי שם ובכיתי. ביקשתי חומר לקרוא. אני יודעת לה לקרוא רק גרמנית ואנגלית. לא נתנו לי. כל פעם שהייתי מבקשת — היו אומר רים לי מחר.

פעם אחת הצלחתי לקבל את הג'ורנלס 19סט. יותר לא נתנו לי.

בין הבנות היו כאלה שהיו מסוממות. ממש. אני לא יודעת איך הסם הגיע אליי. הן. זה היה מפחיד. בתחילה, הייתה איתי בתא בחורה שדיברה גרמנית. ישבתי ודיברתי איתה, וכך הוקל לי.

אלא שלמחרת החליט מי שהחליט כי יש להפריד בינינו. הבחורה עברה לחדר אחר. ואני נשארת בתא ללא נפש חיה שאוכל לדבר איתה. שאר הבחורות לא ידעו שום שפה מלבד עברית.

מאמציו של רודי לבקר אותי — נכשלו. לא הירשו לו.

הבנות בתאי התנכרו לי. לא מרצון רע. פשוט הייתי זרה. שונה. אולי משום שלא הבינו את שפתי. צורת פניתי לאנשים הייתה שונה. הייתי משתמשת בתודעה ו' ב.בקשה/ כפי שאני רגילה. אולם דברים אלה אינם נהוגים בנווה-תירצה. שם אסירה המבקשת משהו בנימוס — לא תיענה. רק

אולם הטורפים סירבו להרפות מקורבנם בקלות. ורוול המשיכה לשבת בכלא עוד יומיים תמימים. לאחר ביטול הצו (ראה סיפורה במסגרת).

בינתיים, לאחר שרודי סיפר את סיפורו בפני בית-המשפט, נסוג גם צו-הגירוש. נתן לרודי דחיית שירות לשנה (בזכות הידידות. העולם הזה 1898).

הקלפים נטרפו

רנע, זכו אם כן שני הנאהבים ל-ספראנד, זמני ככל שיהיה. הפרפרים הם חופשיים — וביתד.

השאלה היא, מה הלאה. אביו של רודי חזר לגרמניה, לעסקיו. מיד לאחר שבייר כי רודי מגוייס וכי אהובתו בכלא, ערב גירושה. דהיינו — כי לשניים צפוי פירוד למשך כל שלוש שנות שירותו של רודי.

ההתפתחות האחרונה, שטרפה את כל הקלפים, תועיק אותו מן הסתם שוב ל-ארץ.

ולא נותר כרגע אלא לצפות ולראות מי ינצח:

בניאור או בני-חושך. החוק או השכת ימיהיבניים.

הסיבה הרשמית: היא לא צייתה לצו הגירוש. זה שהיא לא ידעה כי הוצא נגדה צו כזה — לא הרשים איש השיקטע. ש' העזה לסמא את הדם היהודי — הושלכה לכלא.

הטורפים וקורבנם

ק למחרת מעצה נודע לפרקליטה, עורר-הדין אמנון זיכרונג, על כך. רק כאשר הגיעה רוול לבית-הכלא, נמסר לה צו-הגירוש נגדה.

בשלב מאוחר זה, לאחר שבוצעו נגד הצעירה כמעט כל העבירות האפשריות, חששו פקדי משרד-הפנים לבצע עבירה נוספת. עיכבו את ביצוע גירושה, כנדרש בחוק, לשלושה ימים מיום מסירת הצו. למרות זאת, ובניגוד לחוק, בילתה רוול את שלושת הימים הללו בכלא.

אולם אותם שלושה ימים הספיקו כדי להפריד את מזמורתיהם של מתכנני הפרדת הגזעים: עורר-הדין זיכרונג ביקש בבהירות מביית-המשפט העליון את ביטול צו-הגירוש, וכן צו נגד שר-הפנים.

בית-המשפט נעתר לבקשתו, הוציא צו על-תנאי נגד השר, ביטל בינתיים את צו הגירוש.

נסיון לגרש מהארץ את הבחורה — בלט לעין. היה זה כאילו ממש מן השמיים נלחמו לאביו של הבחור, דאגו להפריד את הווג הצעיר.

אלמנט מסוכן

צורת הפגישה במשרד-הפנים העיירה על מצפון רע מצד פקידים מסויימים. הפעולה נעשתה בחיפזון, בחשאי, כי יאה למיבצע נגסטרי: לרוול לא ניתנה כל אפשרות לשאל שאלות. להתנגד, להתיעץ עם עורר-הדין. לא הוסברו לה זכויותיה החוקיות.

ההמשך היה באותו סיגנון: מאחורי גבה, מבלי להביא זאת לידיעתה, הוציא שר-הפנים צו-גירוש נגד הצעירה, לפיו עליה לעזוב את ישראל ב-25.12.73.

ניתן היה להבין את בחילות של השר: הימים היו ימי חירום. עם ישראל ישב מגוייס כולו בחזית, ואסור היה להשאיר בארץ אף לרגע אלמנט מסוכן כרוול קורט.

חלפו שבועיים נוספים, ובשמיני לינואר התייצבו בפני רוול שוטרים, נטלו אותה ללא גיניונים מיותרים של טקס לבית הכלא לנשים נווה-תירצה.

למרות זאת, הופעלו באיזה שהוא מקום, בניבכי המנגנון, קשרים ולחצים חזקים דיים. כדי לאלץ פקידים מסויימים לעבור על החוק, לגייס את רודי בניגוד לרצונו. האם המטרה הייתה להוסיף חייל נאמן לצה"ל — או פשוט להפחיד את רודי ולהציק לו?

פקידי ממשלה כנגסטרים

שעוריייה הנוראה, שבמהלכה הירשה לעצמו שר בממשלת ישראל לשכוח כי הוא פועל במדינת חוק, להפעיל כוח ללא חוק — ככל נגסטרי פשוט — לא נסתיימה ברודי. שירותיה הטובים של אנשים מסויימים הופעלו גם ביחס לרוול.

באותם ימים שרודי קיבל את צו-הגיוס, קיבלה רוול למזמנה למשרד-הפנים. שם נאמר לה שעליה לעזוב מיד את הארץ, כי תוקף אשרת-הכניסה שלה פג.

היה זה שקר גם — שכן תוקף אשרת-הביקור של רוול הוא עד אפריל 1974. יש להניח שעוד תופעל יוזמה לאתר את הפקיד האחראי לכך ולהעמידו לדין — כמו את שאר הפקידים העבריינים בפרשה זו.

הקשר בין צו הגיוס של הבחור לבין ה-